

ADSUM

VADEMECUM DUSZPASTERSKIE

Parafia Podwyższenia Krzyża Świętego w Czernicy Wrocławskiej

nr 1453

*

23 listopada 2025

*

Rok XXXV

Jezu, wspomnij na mnie

Uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata, 34. Niedziela Zwykła

2 Sm 5, 1-3; Ps 122 (121), 1b-2. 4-5 (R.: por. 1bc); Kol 1, 12-20; Por. Mk 11, 9c. 10a; Łk 23, 35-43;

8.00 Czernica +Teresa, +Adolf, +Sebastian SKRĘTKOWICZ, ++ dziadków z obu stron, +Barbara MUCHA

10.00 Wojnowice +Janina , +Michał PODHAJNY

12.00 Czernica W 13 rocz. ur. Nicoli /o zdrowie i opiekę NMP/

Łk 23, 35-43 * Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa

Gdy ukrzyżowano Jezusa, lud stał i patrzył. A członkowie Sanhedrynu szydzili: «Innych wybawiał, niechże teraz siebie wybawi, jeśli jest Mesjaszem, Bożym Wybrańcem».

Szydzili z Niego i żołnierze; podchodzili do Niego i podawali Mu ocet, mówiąc: «Jeśli Ty jesteś Królem żydowskim, wybaw sam siebie».

Był także nad Nim napis w języku greckim, łacińskim i hebrajskim: «To jest Król żydowski».

Jeden ze złoczyńców, których tam powieszono, urągał Mu: «Czyż Ty nie jesteś Mesjaszem? Wybaw więc siebie i nas».

Lecz drugi, karcąc go, rzekł: «Ty nawet Boga się nie boisz, chociaż tę samą karę ponosisz? My przecież – sprawiedliwie, odbieramy bowiem słuszną karę za nasze uczynki, ale On nic złego nie uczynił».

I dodał: «Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa».

Jezus mu odpowiedział: «Zaprawdę, powiadam ci: Dziś będziesz ze Mną w raju».

KOMENTARZ DO EWANGELII (opusdei.org)

Uroczystość Chrystusa Króla zamyka rok liturgiczny, który rozpoczął się w 2018 roku wraz z okresem Adwentu. Kościół proponuje jako Ewangelię dzisiejszej Mszy świętej scenę agonii Pana Jezusa na krzyżu, pośród szyderstw przechodniów i z napisem, który uznaje go publicznie a jednocześnie w sposób ironiczny za króla żydowskiego.

Królestwo Chrystusa jest tajemnicze i jest obecne w tej scenie w sposób ukryty. Ojciec Święty Franciszek komentował, że ten fragment Ewangelii wskazuje na królewskość Pana Jezusa w „sposób zaskakujący. «Mesjasz, Boży Wybrańiec, Król» (Łk 23, 35. 37) jawi się bez żadnej władzy czy chwały – jest przybity do krzyża, gdzie wygląda bardziej na pokonanego niż na zwycięzcę. Jego królewskość jest paradoksalna”. Ojciec święty podsumowywał: „wielkość bowiem Jego królestwa to nie władza według kryteriów świata, lecz Boża miłość, miłość zdolna

dotrzeć do wszystkiego i wszystko uzdrowić. Ze względu na tę miłość Chrystus zniżył się do nas, zaznał naszej ludzkiej niedoli, doświadczył naszej najgorszej kondycji: niesprawiedliwości, zdrady, opuszczenia; doświadczył śmierci, grobu, otchłani. W ten sposób nasz Król dotarł do granic wszechświata, aby ogarnąć i zbawić każdą istotę żyjącą”[1].

Święty Łukasz jest być może ewangelistą, który najbardziej podkreślił miłosierną miłość Pana Jezusa podczas swojej męki; miłość zdolną do przetrzymania najgorszego, aby nas zbawić. To on przekazuje nam na przykład prośbę Pana Jezusa za swoich oprawców (w.34); i opisuje w jednej z najbardziej charakterystycznych scen łukaszowych nawrócenie dobrego łotra, który ukazuje się w tej scenie jako jeden z pierwszych owoców zwycięstwa Chrystusa i jego tajemniczego królowania.

Dobry łotr rozwija w tej scenie cnoty konieczne, aby przyjąć królestwo Boże. Jak mówi nam św. Grzegorz Wielki, „miał wiarę, ponieważ uwierzył, że będzie rządzić z Bogiem, którego widział umierającego u swego boku; miał nadzieję, ponieważ poprosił, aby wejść do jego królestwa, i miał miłość ponieważ ostro upomniął swojego towarzysza zbrodni, który umierał wraz z nim i za tę samą winę”[2]. Ten człowiek cierpiał te same męki co Pan Jezus. Ale zamiast dołączyć się do szyderstw pozostałych osób i zarzucić mu pozorną pasywność wobec niesprawiedliwości, potrafi rozpoznać Syna Bożego w nazarejczyku, towarzyszu cierpień.

Z drugiej strony, dobry łotr ukazuje podstawową postawę, której wymaga od drugiego łotra: „Ty nawet Boga się nie boisz, chociaż tę samą karę ponosisz?” (w.40). Bojaźń Boża oznacza tutaj przyjęcie z odpowiedzialnością i szczerością konsekwencji własnych działań, nie winiąc za nie Boga. To jest właśnie to, co dobry łotr tłumaczy drugiemu „My przecież – sprawiedliwie, odbieramy bowiem słuszną karę za nasze uczynki, ale On nic złego nie uczynił”. Bojaźń Boża porusza dobrego łotra do uznania i wyznania własnej winy. W ten sposób, poprzez skruchę przechodzi od bojaźni do miłości: „Wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa!” (w.43). I otrzymuje wówczas nie tylko Boże przebaczenie, ale także przyrzeczenie Raju. Jak tłumaczy święty Ambroży, „Pan zawsze daje więcej, niż się Go prosi: łotr prosił go jedynie, aby wspomniął na niego, ale Pan mówi: «Zaprawdę, powiadam ci: Dziś będziesz ze mną w raju». Życie polega na tym, aby mieszkać z Chrystusem, i tam gdzie jest Jezus Chrystus, tam jest jego królestwo”[3]. Postawa pełna skruchy dobrego łotra wysłużyła mu pełnię Bożej miłości i wejście do jego królestwa. W odniesieniu do tej sceny święty Josemaría pisał: „Wiele razy powtarzam ten werset hymnu eucharystycznego: *peto quod petivit latro poenitens...* — proszę, jak prosił łotr pokutujący...I za każdym razem ogarnia mnie wzruszenie: prosić jak pełen skruchy łotr! On uznał, że zasługuje na tę straszną karę...Ale jednym słowem zdobył sobie serce Chrystusa i otworzył dla siebie bramy Nieba”[4].

AUDIENCJA GENERALNA Leona PP XIV, 12.11.2025 r.

Jubileusz 2025. Zmartwychwstanie Chrystusa i wyzwania współczesnego świata – Duchowość paschalna a ekologia integralna

(J 20, 14-16) [Maria Magdalena,] gdy to powiedziała, odwróciła się i ujrzała stojącego Jezusa, ale nie wiedziała, że to Jezus. Rzekł do niej Jezus: «Niewiasto, czemu płaczesz? Kogo szukasz?» Ona zaś, sądząc, że to jest ogrodnik, powiedziała do Niego: «Panie, jeśli ty Go przeniosłeś, powiedz mi, gdzie Go położyłeś, a ja Go zabiorę». Jezus rzekł do niej: «Mario!» A ona, obróciwszy się, powiedziała do Niego po hebrajsku: «Rabbuni», to znaczy: [Mój] Nauczycielu!

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry i witajcie!

W obecnym Roku Jubileuszowym, poświęconym nadziei, rozważamy związek między zmartwychwstaniem Chrystusa a wyzwaniami współczesnego świata, czyli naszymi wyzwaniami. Niekiedy Jezus – Żyjący, chce zapytać także i nas: „Czemu płaczesz? Kogo szukasz?”. Z wyzwaniami nie można bowiem poradzić sobie samodzielnie, a łzy są darem życia, gdy oczyszczają nasze oczy i uwalniają nasze spojrzenie.

Ewangelista Jan zwraca naszą uwagę na pewien szczegół, którego nie znajdujemy w innych Ewangeliach: Magdalena płacząc przy pustym grobie nie rozpoznała od razu zmartwychwstałego Jezusa, ale pomyślała, że to stróż ogrodu. Istotnie, już opowiadając o pogrzebie Jezusa, o zachodzie słońca w Wielki Piątek, tekst był bardzo precyzyjny: „A w miejscu, gdzie Go ukrzyżowano, był ogród, w ogrodzie zaś nowy grób, w którym jeszcze nie złożono nikogo. Tam to więc, ze względu na żydowski dzień Przygotowania, złożono Jezusa, bo grób znajdował się w pobliżu” (J 19, 41-42).

W ten sposób, w spokoju szabatu i pięknie ogrodu, kończy się dramatyczna walka między ciemnością a światłem, rozpoczęta wraz ze zdradą, pojmaniem, opuszczeniem, skazaniem, upokorzeniem i zabiciem Syna, który „umiłowawszy swoich na świecie, do końca ich umiłował” (J 13, 1). Uprawianie i pielęgnowanie ogrodu to pierwotne zadanie (por. Rdz 2, 15), które Jezus doprowadził do końca. Jego ostatnie słowa na krzyżu – „Dokonało się!” (J 19, 30) – zachęcają każdego do ponownego odnalezienia tego samego zadania, własnego zadania. Z tego powodu, „skłoniwszy głowę, oddał ducha” (w. 30).

Drodzy bracia i siostry, Maria Magdalena nie pomyliła się więc całkowicie, wierząc, że spotkała stróża ogrodu! Musiała bowiem ponownie usłyszeć – od nowego Człowieka – swoje imię i zrozumieć swoje zadanie – od Tego, który w innym tekście Janowym mówi: „Oto czynię wszystko nowe” (Ap 21, 5). Papież Franciszek w Encyklice *Laudato si'* wskazał nam na ogromną potrzebę spojrzenia kontemplacyjnego: jeśli człowiek nie jest stróżem ogrodu, staje się jego niszczycielem. Nadzieja chrześcijańska odpowiada zatem na wyzwania, przed którymi stoi dziś cała ludzkość, zatrzymując się w ogrodzie, gdzie Ukrzyżowany został złożony jak ziarno, aby zmartwychwstać i przynieść owoc obfity.

Raj nie jest utracony, lecz odnaleziony. Śmierć i zmartwychwstanie Jezusa są zatem fundamentem duchowości ekologii integralnej, poza którą słowa wiary pozostają bez wpływu na rzeczywistość, a słowa nauk nie znajdują drogi do serca. „Kultury ekologicznej nie można sprowadzać do serii nagłych i cząstkowych odpowiedzi na problemy, które powstają w związku z degradacją środowiska, wyczerpywaniem się zasobów naturalnych i zanieczyszczeniem. Powinna być ona innym spojrzeniem, myślą, polityką, programem edukacyjnym, stylem życia i duchowości, które nadawałyby kształt przeciwwi” (*Laudato si'*, 111).

Dlatego mówimy o nawróceniu ekologicznym, którego chrześcijanie nie mogą oddzielać od zmiany kursu, jakiej wymaga od nich naśladowanie Jezusa. Znakiem tego jest odwrócenie się Marii w ów poranek wielkanocny: tylko poprzez kolejne nawrócenia przechodzimy z tego padołu łez do nowego Jeruzalem. To przejście, które zaczyna się w sercu i ma charakter duchowy, zmienia historię, angażuje nas publicznie, uruchamia formy solidarności, które już teraz chronią osoby i stworzenia przed pożądliwością wilków, w imię i mocą Baranka-Pasterza.

W ten sposób córki i synowie Kościoła mogą dziś spotkać miliony ludzi młodych i innych mężczyzn i kobiet dobrej woli, którzy wysłuchali wołania ubogich i ziemi, pozwalając, by poruszyło ono ich serca. Wiele jest także osób, pragnących – poprzez bardziej bezpośrednią relację ze stworzeniem – nowej harmonii, która wyprowadzi je poza wiele zranień. Z drugiej strony, wciąż „niebiosa głoszą chwałę Boga, dzieło rąk Jego nieboskłon obwieszcza. Dzień dniowi głosi opowieść, a noc nocy przekazuje wiadomość. Nie jest to słowo, nie są to mowy, których by dźwięku nie usłyszano; ich głos się rozchodzi na całą ziemię i aż po krańce świata – ich mowy” (Ps 19, 2-5).

Niech Duch pozwoli nam usłyszeć głos tych, którzy nie mają głosu. Zobaczymy wówczas to, czego oczy jeszcze nie widzą: ten ogród, czy też Raj, do którego zmierzamy, przyjmując i wypełniając swoje własne zadanie.

1. Dziś uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata. Po Mszy o godz. 12.00 Akt Poświęcenia Rodzaju Ludzkiego Najświętszemu Sercu Pana Jezusa - możliwość uzyskania odpustu zupełnego.
2. Zapraszamy do kawiarenki parafialnej dziś po Mszy o godz. 12.00 do salki św. Hieronima.
3. Kancelaria parafialna we wtorek 25 listopada od 16:00 do 17:00, w przyszłym tygodniu we wtorek 2 grudnia od 16:00 do 17:00.
4. Spotkanie dla przygotowujących się do bierzmowania w środę 26 listopada br. na plebanii.
5. Błogosławieństwo wieńców adwentowych i I Nieszpory 1. Niedzieli Adwentu w sobotę 29 listopada br. o godz. 16.30.
6. Roraty przez cały adwent we wtorki i czwartki w Czernicy o godz. 6.30, później śniadanie u św. Hieronima, w soboty w Wojnowicach o godz. 7.00.
7. Od przyszłej niedzieli dostępne będą świece wigilijne Caritas.
8. Oplatki rozprowadzane będą przez dystrybutorów Adsum od przyszłej niedzieli.
9. W związku z przybliżającym się końcem okresu sprawozdawczo-rozliczeniowego obejmującego przedział czasowy od dnia 01 grudnia 2024 roku do dnia 30 listopada 2025 roku, Sekcja Ekonomiczna Parafialnej Rady Duszpasterskiej uprzejmie prosi dystrybutorów tygodnia „ADSUM” o niezwłoczne przekazanie wszystkich zaległych list ewidencyjnych. Terminem granicznym jest dzień 07 grudnia 2025 roku (to jest pierwsza niedziela bieżącego roku). Jednocześnie informujemy, iż wpłaty pieniężne na rzecz tutejszej parafii objęte odpisem podatkowym za rok 2025 będą przyjmowane u Celników również do dnia 07 grudnia 2025 roku. Za wszystkie złożone ofiary już teraz składamy nasze serdeczne Bóg zapłać.
10. Serdeczne podziękowania za wszelkie ofiary, życzliwość i pomoc w ostatnim tygodniu.

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy na listopad 2025

O umiejętność zapobiegania samobójstwom — Módlmy się, aby osoby, które doświadczają pokusy popełnienia samobójstwa, znalazły w swoich wspólnotach potrzebne im wsparcie, pomoc oraz miłość i otworzyły się na piękno życia.

Kalendarz liturgiczny

24 – 30 listopada

47 tydzień roku 2025

24 XI **Wspomnienie św. męczenników Andrzeja Dung-Lac, prezbitera**
PON. **i Towarzyszy**
Dn 1, 1-6. 8-20; Dn 3, 52. 53-54. 55-56 (R.: por. 52b); Por. Mt 24, 42a. 44; Łk 21, 1-4;
7.00 Wojnowice +Edmund BYCZUK, +Anna BYCZUK

25 XI **Dzień Powszedni**
WT. Dn 2, 31-45; Dn 3, 57-58a i 59a. 60a i 61 (R.: por. 57b); Ap 2, 10c; Łk 21, 5-11;
17.30 Czernica +Stefan JURKO

26 XI **Dzień Powszedni**
ŚR. Dn 5, 1-6. 13-14. 16-17. 23-28; Dn 3, 62a i 63a i 64a i 65a. 66a i 67 (R.: por. 57b); Ap 2, 10c; Łk 21, 12-19;
17.30 Wojnowice +Józef(m) KOPYTEK /27 r. śm./

27 XI **Dzień Powszedni**
CZW. Dn 6, 12-28; Dn 3, 68a i 69a i 70a i 71a. 72a i 73a i 74 (R.: por. 57b); Łk 21, 28bc; Łk 21, 20-28;
7.00 Czernica W int. Sławomira POŚWISTAKA i Karola KNYSZA /
imieninowa od Róży św. Jana Chrzciciela/

28 XI **Dzień Powszedni**
PT. Dn 7, 2-14; Dn 3, 75a i 76a i 77a i 78a. 79a i 80a i 81 (R.: por. 57b); Łk 21, 28bc; Łk 21, 29-33;
17.30 Czernica +Stefania(k) SKWARECZEK / 12 r. śm./
po Mszy adoracja do godz. 19.00

29 XI **Dzień Powszedni**
SOB. Dn 7, 15-27; Dn 3, 82a i 83a i 84a i 85a. 86a i 87 (R.: por. 57b); Por. Łk 21, 36; Łk 21, 34-36;
16.30 I Nieszpory
17.00 Czernica O dary Ducha Świętego dla rodziny BANIAKÓW
i KALINOWSKICH

30 XI **Pierwsza Niedziela Adwentu**
NIEDZ. Iz 2, 1-5; Ps 122 (121), 1b-2. 4-5. 6-7. 8-9 (R.: por. 1bc); Rz 13, 11-14; Ps 85 (84), 8; Mt 24, 37-44;
8.00 Czernica +Kazimierz MĄDRY
10.00 Wojnowice +Zenon WARDEGA / od Agnieszki, Pawła i Rafała
z rodzinami/ oraz o zdrowie dla mamy Katarzyny
12.00 Czernica W int. ks. Mariusza / w 40 r. ur./

Nieszpory adwentowe

Soboty

29 listopada

6, 13 i 20 grudnia

GODZ. 16:30

CZERNICA

